

Ks. Bogusław Poleć

Wydział Teologiczny PAT, Tarnów

KATECHEZA W PRZESTRZENI DOŚWIADCZENIA RELIGIJNEGO I ŚWIADECTWA WIARY

Podstawowym zadaniem Kościoła jest nauczanie i przekazywanie orędzia zbawienia. Kościół głosi zbawienie wszystkim ludom i narodom, w różnych czasach i sytuacjach. Znaczącą rolę w głoszeniu orędzia zbawienia odgrywa katecheza, która jest zawsze dziełem Kościoła i misją Kościoła. Podkreśla to *Dyrektorium Ogólne o Katechizacji (DOK)*. „Kościół bowiem przekazuje wiarę, którą sam żyje, przekazuje swoje rozumienie misterium Boga i Jego zamysłu zbawczego; swoją wizję najwyższego powołania człowieka; styl życia ewangelicznego, które udziela radości Królestwa; nadzieję, jaka go ożywia; miłość, jaką czuje do ludzkości i do wszystkich stworzeń Bożych” (DOK 78). Katecheza znajduje więc w Kościele swoje naturalne ramy. Relacje między katechezą a Kościołem są dwustronne. Katecheza znajduje swoje źródło, podstawy, środowisko we wspólnocie Kościoła. Kościół zaś pełni misję zbawienia przede wszystkim przez posługę słowa w katechezie. Katecheza jest wyrazem profetycznej funkcji Kościoła, Kościół zaś ukierunkowuje katechezę. Dlatego też eklezjalność najlepiej wyraża istotę katechezy.¹

I. KATECHEZA W RZECZYWISTOŚCI KOŚCIOŁA

Katecheza jako podstawowa funkcja wspólnoty kościelnej pojmowana jest jako służba słowu, wychowanie i dojrzewanie we wierze. Jest ona pluralistyczna, otwarta, szukająca konfrontacji i dialogu ze światem, poszukująca prawdy i budująca wspólnotę.² Jan Paweł II w adhortacji apostolskiej *Catechesi tradendae* uświadamia, iż „katecheza była i będzie zawsze dziełem, do którego cały Kościół winien czuć się zobowiązany i którego powinien pragnąć. Poszczególni jednak członkowie Kościoła mają zróżnicowane obowiązki, wypływające z powołania każdego z nich. (...) Szczególne zadanie

¹ M. M a j e w s k i. *Katecheza wierna Bogu i człowiekowi*. Kraków 1986 s. 151.

² Por. J. B a g r o w i c z. *Odnowa Kościoła jako warunek skuteczności katechez*, *Ateneum Kapłańskie* 76 (1984) nr 451 s. 384.

wypełniają rodzice, stosownie do swego stanu. Nauczyciele, różni pracownicy Kościoła, katecheci i ludzie odpowiedzialni za środki społecznej informacji, wszyscy – każdy w swoim zakresie – mają bardzo określone zadania w kształtowaniu świadomości wierzących, co jest sprawą tak ważną dla życia Kościoła, nie mówiąc o jej wpływie na życie społeczeństwa” (CT 16).

Mówiąc o katechezie, należy pojmować ją w sensie bardzo szerokim jako „wprowadzenie w głęboki sens życia” lub po prostu jako „wychowanie do życia”. Wychodząc od wartości odkrytych w życiu, zmierza się w stronę odnalezienia w życiu przestrzeni odpowiedniej dla propozycji religijnej.

Katecheza ma towarzyszyć człowiekowi w całym procesie rozwoju. „Katecheza jest wychowaniem w wierze dzieci, młodzieży i dorosłych, a obejmuje przede wszystkim nauczanie doktryny chrześcijańskiej, przekazywane na ogół w sposób systematyczny i całościowy, dla wprowadzenia wierzących w pełnię życia chrześcijańskiego” (CT 18). Dynamiczny rozwój poszczególnych dziedzin wiedzy i szybkie przemiany zachodzące w świecie, domagają się aktywnej obecności człowieka w dokonujących się przemianach. Z tego względu potrzeba również ustawicznego, permanentnego kształcenia religijnego, które powinna podjąć i realizować katecheza, na bazie doświadczenia religijnego, co w konsekwencji prowadzi do świadectwa wiary. „Katecheza jest ściśle złączona i związana z całym życiem Kościoła. Od niej bowiem w największej mierze zależy nie tylko rozprzestrzenianie się Kościoła w świecie i jego wzrost liczebny, ale jeszcze bardziej jego rozwój wewnętrzny i jego zgodność z zamysłem Bożym” (KKK 7; por. CT 13).

Każda forma wiary człowieka ma swoje uwarunkowania, swoje specyficzne fazy, swoją względność. Wiąże się to z faktem, że wiara nie jest prostą sumą dających się szybko nauczyć prawd, ale nowym sposobem egzystencji. W każdej sytuacji życiowej wyraża się w inny sposób. Wiara powinna być powiązana z życiem, być w nim zakorzeniona i weryfikowana. W przeciwnym razie staje się „martwa” (por. DOK 144). Niestety, notuje się coraz większy rozłam między wiarą a życiem. Słysz się stwierdzenia, że wiara i życie z natury swojej rozwijają się według własnych praw i nie spotykają się ze sobą. Zauważa się rozdźwięk między wiarą a życiem, gdyż jak twierdzą niektórzy, życie jest praktyką, a wiara jedną z teorii. J. Mariański, badając kondycję religijną i moralną młodych Polaków, dochodzi do następujących wniosków: „W świetle danych można twierdzić, że u znacznej części badanych wiara religijna pozostaje jakby w izolacji od reszty życia, nie stanowi punktu odniesienia w trudnych chwilach życia, nie jest punktem odniesienia do osobowych doświadczeń religijnych. Krótko mówiąc, nie znajduje wyraźnego oddźwięku w sferze życia emocjonalno-doświadczeniowego. Pośrednio można by wnosić, że wartości religijne znajdują się tu jakby na obrzeżu układu wartości akceptowanych, pełnią rolę drugorzędą w układzie motywacyjnym, przyjmują rolę

wartości podporządkowanych lub instrumentalnych”³. Wydaje się, iż znaczący wpływ na ten stan rzeczy ma taki sposób przekazu wiary, który odseparowany jest od konkretnych problemów egzystencjalnych i lekceważy wagę doświadczeń życiowych katechizowanych⁴. Dlatego nie powinno się rozdzielać wiary i życia, objawienia i doświadczenia człowieka. M. Majewski postuluje, aby wiązać treści i wartości religijne ze sobą oraz z podstawowymi problemami żywymi.⁵ „Wynika z tego dla katechezy nigdy nie kończące się zadanie znalezienia języka zdolnego do komunikowania słowa Bożego i *Credo* Kościoła, które jest jego rozwinięciem, w różnych warunkach słuchaczy, utrzymanie równocześnie pewności, że za łaską Bożą można to uczynić i że Duch Święty daje radość uczynienia tego” (DOK 146). Katecheza winna dochować wierności Bogu i człowiekowi. Orędzie chrześcijańskie powinno być przedstawione w taki sposób, by trafiło do mentalności współczesnego człowieka.⁶

Konstytucja Soboru Watykańskiego *Gaudium et Spes* podkreśla potrzebę otwartości Kościoła wobec świata: „Kościół zawsze ma obowiązek badać znaki czasów i wyjaśniać je w świetle Ewangelistów – tak, aby mógł w sposób dostosowany do mentalności każdego pokolenia odpowiadać ludziom na ich odwieczne pytania dotyczące sensu życia obecnego i przyszłego oraz wzajemnego ich stosunku do siebie. Należy zatem poznawać i rozumieć świat, w którym żyjemy, a także jego nieraz dramatyczne oczekiwania, dążenia i właściwości” (KDK 4). Podobnie katecheza nie może być wyizolowana ze świata, lecz powinna być włączona w kontekst współczesnego, tak dynamicznie zmieniającego się życia. Powinna ona przyjmować formę ewangelizacji otwartej na świat, afirmującej człowieka, dialogującej z Chrystusem i zaangażowanej w życie codzienne.⁷ Katechizując należy więc pamiętać zawsze o konkretnym człowieku i całym bogactwie jego życia. Katecheza zatem ma nie tylko podawać człowiekowi zasady wiary i o nich pouczać, ale przede wszystkim wspólnie z nim rozwiązywać problemy, które stawia życie. W tym

³ J. M a r i a ń s k i, *Kondycja religijna i moralna młodych Polaków*, Kraków 1991, s. 32-33.

⁴ Por. S. C h r o s t, *Doświadczenie egzystencjalne wymiarem współczesnej katechezy*, Radom 1998, s. 117.

⁵ Por. M. M a j e w s k i, *Wymiar egzystencjalny*, w: *Podstawowe wymiary katechezy*, red. M. Majewski. Kraków 1991 s. 192-193.

⁶ Por. P. T o m a s i k., *Charakterystyka Dyrektorium Ogólnego O Katechizacji*, w: *Katecheza Kościoła w świetle Dyrektorium Ogólnego O Katechizacji*, pr. zb. Kraków 1999, s. 53-55.

⁷ Por. M. M a j e w s k i, *Fundamentalne problemy katechetyki*, Kraków 1977, s. 89; J. K o c h e l, *Katecheza ewangelizacyjna w nauczaniu pastoralnym Carlo Maria Kard. Martiniego*, Opole 1999, s. 125-128.

miejscu należy podkreślić znaczenie doświadczenia w życiu człowieka, szczególnie w aspekcie wiary.⁸

II. ROLA I ZNACZENIE DOŚWIADCZENIA RELIGIJNEGO

Poprzez doświadczenie człowiek wchodzi w relację ze światem znaczeń, wartości, relacji, a także ze światem transcendencji, gdzie „dotyka” niejako tajemnicy Boga. Pojęcia „doświadczenia religijnego” nie można traktować jako sporadycznego aktu ludzkiego życia. Doświadczenie to jest swoistym wymiarem całego życia człowieka, jest długofalowym fenomenem poznawczym, jest głębią i odniesieniem wszystkiego do Absolutu.⁹ Człowiek doświadczając swojej niewystarczalności w poszukiwaniu szczęścia, transcendencji, staje się bardzo otwarty na Nieskończoność. „Przy braku fundamentu Bożego i nadziei życia wiecznego godność człowieka, jak to dziś często widać, doznaje bardzo poważnego uszczerbku, a zagadki życia i śmierci, winy i cierpienia pozostają bez rozwiązania, tak, że ludzie często popadają w rozpacz. Każdy człowiek pozostaje wtedy sam dla siebie zagadnieniem nie rozwiązany, niejasno uchwyconym. Nikt bowiem nie może w pewnych chwilach, zwłaszcza w ważniejszych wydarzeniach życia, całkowicie uchylić się od powyższego pytania. Pełną i całkowicie pewną odpowiedź przynosi sam Bóg, który wzywa człowieka do głębszego zastanowienia się i pokorniejszego dociekania” (KDK 21). Życie nie jest rzeczą ewidentną, zamkniętą, lecz źródłem ciągłego zadziwienia i poszukiwania oraz odkrywania. Również wiara nie jest rzeczywistością zamkniętą raz na zawsze, lecz źródłem coraz to nowych pytań. Pytania mogą być formą doświadczenia religijnego.¹⁰ Konkretnie pytania człowieka: pytanie o nieskończoność, o miłość, o szczęście są uwieńczeniem bytu ludzkiego.

Człowiek poprzez doświadczenie własnej sytuacji egzystencjalnej i potrzeby dopełnienia przechodzi do relacji z Bogiem. Można wtedy mówić o doświadczeniu religijnym jako akcie bezpośredniego spotkania człowieka z Bogiem. Doświadczenie religijne posiada więc dialogiczno-egzystencjalny charakter, ujmując relację pomiędzy człowiekiem a Bogiem jako relację typu „ja” – „Ty”. Doświadczenie religijne, aby było autentycznym spotkaniem, musi być całoosobowym zaangażowaniem człowieka. Bóg dla człowieka religijnego nie jest wyrozumowaną prawdą, ale rzeczywistością, realną Osobą, z którą

⁸ Por. J. R a t z i n g e r, *Doświadczenie a wiara. Uwagi teologiczne na temat postaw katechezy*, W drodze 8 (1980) z. 9, s. 3-16.

⁹ S. K o w a l c z y k, *Bóg i człowiek w doświadczeniu religijnym we współczesnej literaturze filozoficznej*, Lublin 1988, s. 61.

¹⁰ Z. J. Z d y b i c k a, *Religia i religioznawstwo*, Lublin 1992, s. 431.

pragnie się przebywać, do której idzie się z największą ufnością. Dzięki temu religijne poznanie Boga jest aktem na wskroś personalistycznym, owocem żywego stosunku konkretnego człowieka do Boga.

Directorium Catecheticum Generale zwraca uwagę na wielkie znaczenie doświadczenia w katechezie, określając równocześnie jego funkcje. Doświadczenie powoduje uaktywnienie człowieka wobec Bożego wezwania: „Doświadczenie rodzi zainteresowania i problemy, nadzieję i niepokoje, refleksje i sądy, co ma ostatecznie wpływ na kierowanie życiem osobistym. Dlatego katecheza winna się zatroszczyć o to, by nauczyć ludzi doceniać własne doświadczenie tak osobiste jak i społeczne. Jest również jej zadaniem naświetlać Ewangelię i wypływające stąd problemy tak, aby pobudzać w ludziach słuszne pragnienie doskonalenia własnego życia. W ten sposób doświadczenie prowadzi również do tego, że człowiek przybiera postawę czynną względem daru Bożego” (DCG 74).

Zasadniczymi w doświadczeniu religijnym są bezpośrednie relacje osobowe między człowiekiem i Bogiem. W relacjach tych człowiek uświadamia sobie Boga jako najpełniejszy Byt, od którego zależy ontycznie, widzi w Nim swój ideał, odczuwa Jego bliskość i styka się z Nim w różnych sytuacjach. Pomimo wzajemnego otwarcia i bliskości Bóg jednocześnie staje przed człowiekiem jako wartość wyjątkowa, określana jako *sacrum*¹¹.

Objawienie jest procesem doświadczenia, w którym Bóg spotyka się z ludźmi, odsłaniając wobec nich swoje plany miłości, kontaktuje się bezpośrednio i udziela potrzebnej pomocy, a człowiek ukazuje Mu swoje zamierzenia, realną sytuację i prośby. Jak najbardziej doświadczalnym w historii jest wcielenie Jezusa Chrystusa i obecne oddziaływanie Ducha Świętego. Tak w całej historii, jak i obecnie spotyka się określone osoby z ich bogatym życiem, z tym, co posiadają, odczuwają i przeżywają. W tym duchu odczytana i prowadzona katecheza, otwarta na wielostronne kontakty, znajdzie wspólny język z człowiekiem, doprowadzając do autentycznego spotkania z Bogiem¹². W takiej katechezie, przeżywanej we wspólnocie Kościoła, nie tyle chodzi o przekaz określonych treści, pobożne przeżycia, ile raczej o wspólną wymianę doświadczeń Bożych. „Praktyka życia, ujmowana w sobie winna być naświetlona przez objawienie. Katecheza ma pomóc w analizie, interpretacji i ocenie własnego doświadczenia, jak również w nadaniu chrześcijańskiego sensu własnej egzystencji, wskazując na Boże działanie, przez które dokonuje się nasze zbawienie” (DCG 74).

¹¹ W. G a w l i k, *Osobiste doświadczenie religijne*, Znak 1973, nr 232, s. 1259-1265.

¹² Por. M. M a j e w s k i, *Pedagogiczno-dydaktyczne wartości katechezy integralnej*. Kraków 1995, s. 27-32.

III. ŚWIADECTWO WIARY WE WSPÓLNOCIE

Człowiek, który osobiście doświadczył Boga, przez świadectwo wiary pomaga innym w jego aktualizacji. Czuje on przymus wewnętrzny mówienia i głoszenia. Człowiek jest zdolny, odczuwa potrzebę, a nawet pewien przymus świadectwa wiary, gdy jej doświadczy. Doświadczenie zatapia go w pewną rzeczywistość, ukazuje jej egzystencjalne wartości i skłania do przekazania innym. Świadectwo wynika też z odpowiedzialności za drugiego człowieka i całą wspólnotę, a nade wszystko z żywej wiary, w której prawda harmonizuje z życiem, opiera się na sprawiedliwości oddającej to, co się innym należy i koncentruje się na miłości otwartej bez żadnych ograniczeń na Boga i ludzi¹³.

W sprawie świadectwa wiary w katechezie wypowiada się *Dyrektorium Katechetyczne* z 1971 roku. „Katecheza domaga się tak od katechizujących jak i od całej wspólnoty kościelnej świadectwa wiary, które winno łączyć autentyczny przykład życia chrześcijańskiego i zdolność do ofiary. Spotkanie człowieka z Chrystusem następuje nie tylko przez świętą posługę, lecz także za pośrednictwem poszczególnych wiernych i wspólnot jakie tworzą. Spoczywa przeto na nich obowiązek dawania świadectwa” (DCG 35). Świadectwo więc uważa się za nieodzowny czynnik katechezy, które wtedy staje się owocna, gdy włączone zostaje w żywą wiarę grupy katechetycznej i całej wspólnoty kościelnej¹⁴.

Należy podkreślić, że świadectwo nie może być indoktrynacją, zawodowym pełnieniem roli chrześcijanina, zniewalającą ewangelizacją, ale przede wszystkim zwyczajnym manifestowaniem swego istnienia zespolonego organicznie z Jezusem Chrystusem. Postawa słuchania słowa Bożego, dialog personalny z Chrystusem, zaangażowanie w rozwój Kościoła i przebudowę świata, sprzyjają formacji świadka, który z kolei ukazuje na zewnątrz to, kim jest i co posiada żyjąc i kierując się radykalizmem ewangelicznym. Zbyt zacieśnione i mało wpływowe byłoby świadectwo, gdyby wynikało jedynie z pełnionych funkcji, zawierało przekonanie o swojej niezawodności, było zaborcze w oddziaływaniu i ukierunkowane na innych bez rozwijania go w sobie. W rzeczywistości świadectwo posiada ogromne wartości katechetyczne, gdy wyrasta z życia, pogłębia autentyzm, szanuje wolność innej osoby, a przekazuje wartości spontanicznie, z wiarą i miłością.¹⁵

Pomiędzy doświadczeniem religijnym i świadectwem wiary istnieje ścisła zależność. Bez autentycznego doświadczenia jest niemożliwe pełne świadectwo wiary; świadectwo jest wewnętrzną kontynuacją doświadczenia. Brak

¹³ Por. J. S a l i j, *Świadectwo wiary jako odpowiedź na współczesne jej zakwestionowanie*, *Ateneum Kapłańskie* 81 (1973), nr 386, s. 390-402.

¹⁴ M. M a j e w s k i, *Tożsamość katechezy integralnej*, s. 125.

¹⁵ J. S a l i j, jw.

takiego doświadczenia powoduje, że świadectwo jest tylko zewnętrzne niekiedy czysto zawodowe i wówczas zamiast rozwijać, może zahamować rozwój wiary. Świadectwo we współczesnej ewangelizacji i katechezie stało się zasadniczym czynnikiem jej skuteczności, jednakże pod warunkiem, że będzie ono wypływało z doświadczenia religijnego. Doświadczenie więc służy wyzwalaniu się i wyrażaniu autentycznego świadectwa, ale ciągłe świadectwo, wiara praktykowana i wyznawana, wzbogaca i dynamizuje doświadczenie religijne. Na tej podstawie należy mówić o wzajemnych i organicznych powiązaniach pomiędzy doświadczeniem religijnym i świadectwem wiary.

Przyjmując polecenie Jezusowe „*Będziecie moimi świadkami*” (Dz 1,8) uczniowie Jego dawali świadectwo temu, co widzieli i słyszeli będąc i przebywając z Nim. Była to katecheza naocznego świadectwa (por. Dz 2,22.32). Apostołowie świadczyli o tym, co się wydarzyło od chrztu Jana aż po wniebowstąpienie, a dzięki działaniu Ducha Świętego świadectwo to dotyczyło tajemnicy życia Wcielonego Słowa kryjącej się za znanymi im faktami. Był to podwójny wymiar katechezy doświadczenia: świadectwo w słowie i czynie aż po męczeńską ofiarę.¹⁶

Doświadczenie Chrystusa stało się zasadniczym impulsem w pracy Apostołów, którzy po zesłaniu Ducha Świętego poczuli się wewnętrznie kierowani, by iść w świat i nieść wszystkim ludziom to, z czym się zetknęli, czego doznali i co jest istotne dla wszystkich. Doświadczenie Boga sprawiło, że wielu chrześcijan i świętych wywierało szczególnie wpływ na swoją epokę, a nawet na całą historię, gdyż pomimo różnych czasów, dokonujących się przemian, ich program życiowy i jego realizacja są wciąż aktualne. Ale należy zauważyć, że prawdziwa, żywa wiara i autentyczny chryścianizm, mogą istnieć tylko tam, gdzie taka postawa ogarnia i przenika całego człowieka opanowując całe jego życie.¹⁷ Świadectwo nie wypływające z doświadczenia osobowego wiary, mogłoby być recytacją, zniekształcaniem obrazu i iluzją, co podważałoby poważnie wiarę u innych.

Wiara ma charakter dialogiczny tak w porządku wertykalnym jak i horyzontalnym. Człowiek w rozwoju wiary otwiera się na Boga, ale zarazem i na człowieka, by jemu przekazać i w nim doświadczyć rozwijającej się wiary. Zarówno doświadczenie wiary jako łaski Bożej jak również jej doświadczenie w drugim człowieku służy kształtowaniu się dojrzałej postawy religijnej. Nie jest więc rzeczą bagatelną przebywanie wśród innych ludzi wierzących, ale też w dialogicznych relacjach ludzkich istnieje konieczność przekazywania wiary

¹⁶ A. O f f m a ń s k i, *Pojęcie i natura katechezy*, w: *Katecheza Kościoła w świetle Dyrektorium Ogólnego O Katechizacji*, pr. zb. Kraków 1999, s. 80.

¹⁷ W. G r u e h n, *Religijność współczesnego człowieka*, tłum. z j. niem., Warszawa 1966, s. 337.

innym. Jeżeli spotkanie z drugim człowiekiem uważa się za istotne dla rozwoju pełnego życia osobowego, to spotkanie osób we wierze jest niezbędne dla dojrzewania wiary.

ZAKOŃCZENIE

Katecheza będąc funkcją Kościoła i służąc jego rozwojowi ma obowiązek kształtować postawę krytyczną wiernych, wychowywać do twórczego i odpowiedzialnego zaangażowania. Dla rozwoju autentycznego życia Kościoła będzie miała odwagę przeciwstawiać się słabościom, bierności, bezsilności i nadużyciom ludzkim. W tym miejscu dotyka się niezmiernie ważnego aspektu doświadczenia i świadectwa w Kościele i katechezie. Katecheza niewątpliwie korzysta z doświadczenia Kościoła, ale zarazem tak świadczy o Chrystusie, że swoim świadectwem wzbogaca doświadczenie Kościoła. Jej osobowe świadectwo zaś zwielokrotnia się przez świadectwo wspólnotowe całego Ludu Bożego.

Dzięki doświadczeniu i świadectwu katecheza ma zwracać uwagę na człowieka współczesności: zagubionego, osamotnionego, sfrustrowanego, przygnębionego i znudzonego, by ukazać mu sens życia, godność w Chrystusie i wolność w Kościele.

Chrześcijaństwo nie da się w całości zamknąć w doktrynę i stąd nie może być odkrywane jedynie metodami do przekazywania treści, ale konieczne jest w nim świadectwo. W przekazie chrześcijaństwa zasadniczą sprawą jest wymiana doświadczenia osobowego, wsłuchiwanie się w Słowo Boże i bezpośredni kontakt z Chrystusem. Katechizowany dzięki świadectwu doświadcza siebie, Boga i innych, rozwijając wiarę świadomą i odpowiedzialną.

DIE KATECHESE IN DER DIMENSION DER RELIGIONSERFAHRUNG UND DES GLAUBENSZEUGNISSES

Z u s a m m e n f a s s u n g

Die Katechese findet ihre Quelle, ihre Grundlagen und ihren Wirkungskreis in der Gemeinschaft der Kirche. Sie schöpft aus der Erfahrung der Kirche, gleichzeitig aber legt das Zeugnis für Christus so ab, daß sie mit diesem Zeugnis die Erfahrung der Kirche bereichert.

Infolge der Religionserfahrung und des Glaubenszeugnisses, sollte die Katechese dem Zeitgenosse ihre Aufmerksamkeit schenken, um ihm den Sinn des Lebens, seine Würde in Christus und die Freiheit in der Kirche sichtbar machen. Eine entscheidende Rolle in der Überlieferung der Heilsbotschaft spielt die Austausch der Personenerfahrung, das Vertiefen ins Hören des Gotteswortes und die innige Beziehung zu Christus. Die Erfahrung dient der Abgabe und dem Ausdruck des glaubwürdigen Zeugnisses, das andauernde Zeugnis und der praktizierte Glaube aber, bereichert und intensiviert die Religionserfahrung. Aus diesem Grund sollte man über die gegenseitigen und organischen Zusammenhänge zwischen der Religionserfahrung und dem Glaubenszeugnis, für die sich die Katechese öffnet, sprechen.